

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (åttonde avdelningen)

den 8 oktober 2008*

I mål T-411/06,

Sogelma – Società generale lavori manutenzioni appalti Srl, Scandicci (Italien),
företrätt av advokaterna E. Cappelli, P. De Caterini, A. Bandini och A. Gironi,

sökande,

mot

Europeiska byrån för återuppbyggnad, inledningsvis företrädd av O. Kalha, därefter
av M. Dischendorfer och slutligen av R. Lundgren, samtliga i egenskap av ombud,
biträdda av advokaterna S. Bariatti och F. Scanzano,

svarande,

* Rättegångsspråk: italienska.

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av P. van Nuffel och L. Prete, båda i egenskap av ombud,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring av Europeiska byrån för återuppbyggnads beslut att avbryta anbudsinfordran avseende upphandling av bygg- och anläggningsarbeten med referens EuropeAid/120694/D/W/YU och att anordna en ny anbudsinfordran samt talan om skadestånd för den skada som påstås ha uppkommit,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av ordföranden E. Martins Ribeiro samt domarna S. Pappasavvas och A. Dittrich (referent),

justitiesekreterare: förste handläggaren J. Palacio González,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 18 juni 2008,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 Europeiska byrån för återuppbyggnad (nedan kallad byrån) inrättades genom rådets förordning (EG) nr 2454/1999 av den 15 november 1999 om ändring av förordning (EG) nr 1628/96 om stöd till Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Federala republiken Jugoslavien och den tidigare jugoslaviska republiken Makedonien, samt om inrättande av Europeiska byrån för återuppbyggnad (EGT L 299, s. 1).

- 2 Rådets förordning (EG) nr 1628/96 av den 25 juli 1996 (EGT L 204, s. 1) upphävdes genom artikel 14.1 i rådets förordning (EG) nr 2666/2000 av den 5 december 2000 om bistånd till Albanien, Bosnien och Hercegovina, Kroatien, Förbundsrepubliken Jugoslavien och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien samt om upphävande av förordning (EG) nr 1628/96 och om ändring av förordningarna (EEG) nr 3906/89 och (EEG) nr 1360/90 och besluten 97/256/EG och 1999/311/EG (EGT L 306, s. 1). Bestämmelserna i förordning nr 1628/96, i dess lydelse enligt förordning nr 2454/1999, om inrättande av byrån och dess funktion har återtagits och ändrats genom rådets förordning (EG) nr 2667/2000 av den 5 december 2000 om byrån (EGT L 306, s. 7).

- 3 Enligt artikel 1 i förordning nr 2667/2000 får kommissionen till byrån delegera ansvaret för genomförandet av det gemenskapsbistånd som avses i artikel 1 i förordning nr 2666/2000 till förmån för Serbien och Montenegro. Enligt artikel 2.1 c i förordning

nr 2667/2000 får kommissionen ge byrån i uppdrag att vidta alla åtgärder som behövs för att genomföra de program som avser återuppbyggnaden av Serbien och Montenegro, och särskilt förbereda och utvärdera anbudsfordringar och tilldela kontrakt. Vidare är byrån enligt artikel 3 i denna förordning en juridisk person.

Bakgrund till tvisten

- 4 Den 7 september 2005 offentliggjorde byrån i tillägget till *Europeiska unionens officiella tidning* (EUT S 172) ett meddelande om öppen upphandling, med referens EuropeAid/120694/D/W/YU, avseende en upphandling av bygg- och anläggningsarbeten som innebar "återupprättande av obehindrad navigering (avlägsnande av odetonerad explosiv krigsmateriel) i transportsystemet för inlandssjöfart, Republiken Serbien, Serbien och Montenegro" (nedan kallat meddelandet om upphandling).
- 5 Enligt meddelandet om upphandling och punkt 2 i instruktionerna till anbudsgivarna som ingår i handlingarna till anbudsfordran skulle det åsyftade projektet finansieras av byrån, och upphandlande myndighet var det serbiska ministeriet för kapitalinvesteringar.
- 6 I punkt 16 x i meddelandet om upphandling och i punkt 4.2 x i instruktionerna till anbudsgivarna angavs såsom den upphandlande myndighetens "minimikriterier för uttagning" att all nyckelpersonal ska ha minst 10 års lämplig yrkesmässig erfarenhet.

7 I punkt 37 i meddelandet till anbudsgivarna angavs följande:

”Överklaganden

- 1) En anbudsgivare som anser sig ha lidit skada till följd av en felaktighet eller oegentlighet under upphandlingsförfarandet kan vända sig direkt till [byrån] och underrätta kommissionen därom. [Byrån] måste svara inom 90 dagar från dagen för mottagandet av klagomålet.

 - 2) När kommissionen har underrättats om ett sådant klagomål, ska den meddela [byrån] sin ståndpunkt och med alla till buds stående medel försöka få den anbudsgivare som ingett klagomål och [byrån] att nå en lösning i godo.

 - 3) För det fall ovannämnda förfarande misslyckas, kan anbudsgivaren gå vidare enligt de förfaranden som fastställts av Europeiska kommissionen.”
- 8 Byrån erhöll tre anbud inom den slutgiltiga fristen för ingivande av anbud. Dessa anbud ingavs av ett konsortium som bildats av sökanden, Sogelma – Società generale lavori manutenzione appalti Srl och av det kroatiska bolaget DOK ING RAZMINIRANJE d.o. o. (nedan kallat DOK ING) samt av två andra konsortier.
- 9 Den 10 mars 2006 hade byrån en offentlig öppning av anbudskuverten. Sökandens anbud innehöll ett pris som var lägre än det som konkurrenterna erbjöd.

- 10 Den 14 mars 2006 och den 22 mars 2006 skickade byrån skrivelser med begäran om förtydliganden till anbudsgivarna. Den andra begäran avsåg bland annat meritförteckningar för den angivna nyckelpersonalen. Samtliga anbudsgivare besvarade skrivelserna med begäran om förtydliganden inom den av byrån fastställda fristen.
- 11 I skrivelse av den 9 oktober 2006 meddelade byrån sökanden att ifrågavarande anbudsinfordran hade avbrutits på grund av att inget av de inkomna anbuden uppfyllde de tillämpliga tekniska kraven. Vad gäller sökandens anbud angav byrån att av den nyckelpersonal som föreslagits uppfyllde "Superintendent Survey Team" inte villkoren i punkterna 16 x i meddelandet om upphandling och punkt 4.2 x i instruktionerna till anbudsgivarna.
- 12 I skrivelse av den 19 oktober 2006 (av misstag daterad den 19 september 2006) begärde sökanden att få en kopia på beslutet att avbryta anbudsförfarandet (nedan kallat beslutet att avbryta anbudsinfordran) och tillhörande protokoll. Vidare hänvisade sökanden i denna skrivelse till möjligheten att inleda ett förhandlat förfarande enligt artikel 30 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/18/EG av den 31 mars 2004 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av byggentreprenader, varor och tjänster (EUT L 134, s. 114).
- 13 I skrivelse av den 13 november 2006 vidhöll sökanden denna begäran och anmodade byrån att anta ett motiverat beslut angående frågan huruvida ett förhandlat förfarande skulle inledas eller inte.
- 14 I skrivelse av den 1 december 2006 begärde sökanden, med stöd av artikel 6 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, s. 43), att byrån skulle översända en kopia på samtliga protokoll från den utvärderingskommitté som granskat de anbud som ingetts till följd av meddelandet om

upphandling, en kopia på protokollet från det offentliga öppnandet av anbudskuverten samt en kopia på beslutet att avbryta anbudsinfordran jämte tillhörande protokoll.

- 15 I skrivelse av den 14 december 2006 förklarade byrån för sökanden att byrån hade utövat sin rätt att avbryta anbudsinfordran och anordna en ny anbudsinfordran på grund av att de tekniska kraven ”i väsentlig mån hade ändrats”. Dessutom angav byrån att utvärderingskommittén inte hade gjort något påpekande förutom konstaterandet att inget av de mottagna anbuden uppfyllde de tekniska kraven. Som bilaga till denna skrivelse överlämnade byrån protokollet från öppnandet av anbudskuverten.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 16 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 december 2006. I ansökan angavs att sökanden agerar för egen räkning och med fullmakt för bolaget DOK ING.
- 17 Genom beslut av ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning den 4 juni 2007 tilläts kommissionen att intervensera till stöd för byråns yrkanden.
- 18 Kommissionen har inkommit med en interventionsinlaga. Sökanden yttrade sig angående denna inlaga inom den fastställda fristen.

- 19 På grund av förstainstansrättens delvis ändrade sammansättning tilldelades målet en ny referent. Denne förordnades att tjänstgöra på åttonde avdelningen, och målet tilldelades följaktligen denna avdelning.
- 20 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (åttonde avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet och, som processledande åtgärd enligt artikel 64 i förstainstansrättens rättegångsregler, anmoda parterna att skriftligen besvara vissa frågor. Parterna efterkom denna anmodan inom utsatt tid.
- 21 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 18 juni 2008.
- 22 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten ska
- ogiltigförklara byråns beslut att
 - avbryta anbudsinfordran,
 - anordna en ny anbudsinfordran,
 - förplikta byrån att ersätta sökandens skada såsom angetts i ansökan, och

— förplikta byrån att ersätta rättegångskostnaderna.

23 Byrån har yrkat att förstainstansrätten ska

— i första hand avvisa talan och i andra hand ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

24 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten ska

— i första hand avvisa talan om ogiltigförklaring och i andra hand ogilla denna,

— ogilla skadeståndstalan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

25 Sökanden har vidare yrkat att förstainstansrätten med tillämpning av artikel 65 b i rättegångsreglerna ska förplikta byrån att förete samtliga handlingar som rör det ifrågavarande upphandlingsförfarandet. Byrån och kommissionen har bestritt detta yrkande.

26 I ansökan har sökanden även yrkat att förstainstansrätten ska ogiltigförklara ”alla föregående, sammanhängande och anknutna rättsakter, inbegripet beslutet att utesluta sökanden”. Vid förhandlingen uppgav sökanden att detta yrkande inte längre skulle beaktas av förstainstansrätten, vilket vederbörligen antecknades av förstainstansrätten.

Upptagande till sakprövning

27 Byrån har åberopat flera invändningar om rättegångshinder. Förstainstansrätten ska inledningsvis pröva påståendet att förstainstansrätten saknar behörighet att pröva en talan om ogiltigförklaring, som väckts med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG, mot ett beslut som fattats av byrån, och därefter ska förstainstansrätten pröva påståendet att sökanden inte hade ingett något administrativt klagomål innan förevarande talan väcktes. Förstainstansrätten ska sedan pröva huruvida fristen i artikel 230 femte stycket EG har efterlevts såvitt avser yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet att avbryta anbudsinfordran. Vidare ska förstainstansrätten pröva huruvida talan kan upptas till prövning såvitt avser yrkandet om ogiltigförklaring av byråns beslut att anordna en ny anbudsinfordran. Slutligen ska förstainstansrätten pröva huruvida talan kan upptas till sakprövning i den del sökanden gör gällande DOK ING:s rättigheter.

A — Huruvida förstainstansrätten är behörig att pröva en talan som väckts med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG mot ett beslut som fattats av byrån

1. Parternas argument

28 Byrån har gjort gällande att beslutet att avbryta anbudsinfordran inte ingår bland de rättsakter vars lagenlighet förstainstansrätten ska granska i den mening som avses i artikel 230 EG. Byrån har härvid framhållit att gemenskapsdomstolens kontroll enligt

denna artikel är begränsad till rättsakter som antas av Europaparlamentet och rådet gemensamt, av rådet, av kommissionen eller av Europeiska centralbanken och som inte är rekommendationer och yttranden, samt sådana rättsakter som antas av Europaparlamentet och som ska ha rättsverkan i förhållande till tredje man.

29 Artikel 13a i förordning nr 2667/2000, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1646/2003 av den 18 juni 2003 (EUT L 245, s. 16), saknar härvid relevans, eftersom den endast åsyftar en talan som väcks mot beslut som byrån antar med tillämpning av artikel 8 i förordning nr 1049/2001.

30 Samma sak gäller artikel 13.2 i förordning nr 2667/2000, som enbart innehåller bestämmelser om gemenskapsdomstolens behörighet att pröva tvister rörande skadestånd med anledning av byråns utomobligatoriska ansvar.

31 Enligt byrån står anbudsgivarna inte utan skydd. Deras rättigheter skyddas genom det förfarande som angetts i punkt 37 i instruktionerna till anbudsgivarna (som nämnts ovan i punkt 7). Byrån har framhållit att det framgår av denna punkt att anbudsgivarna, för det fall det förfarande som anges i punkten misslyckas, kan gå vidare med de förfaranden som fastställts av kommissionen, vars rättsakter kan bli föremål för en talan enligt artikel 230 EG. Byrån har även åberopat möjligheten att väcka talan vid nationell domstol.

32 Sökanden och kommissionen har bestritt denna invändning om rättegångshinder.

2. Förstainstansrättens bedömning

- 33 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att de organ som inrättats på grundval av sekundärrätten, såsom är fallet med byrån, inte ingår bland de gemenskapsinstitutioner som räknas upp i artikel 230 första stycket EG.
- 34 Vidare föreskrivs endast i artiklarna 13 och 13a i förordning nr 2667/2000, i dess ändrade lydelse, att domstolen är behörig att pröva en talan som avser skadestånd med anledning av byråns utomobligatoriska ansvar och beslut som antagits av byrån angående tillgång till handlingar med tillämpning av artikel 8 i förordning nr 1049/2001. Det nämns inte att domstolen är behörig att pröva en talan om ogiltigförklaring av andra beslut som fattats av byrån.
- 35 Dessa överväganden hindrar emellertid inte att förstainstansrätten, med stöd av artikel 230 EG, granskar lagenligheten av de rättsakter som antas av byrån och som inte omfattas av artiklarna 13 och 13a i förordning nr 2667/2000.
- 36 Det ska nämligen framhållas att domstolen i punkt 23 i dom av den 23 april 1986 i mål 294/83, *Les Verts mot parlamentet*, kallad domen i målet *Les Verts* (REG 1986, s. 1339; svensk specialutgåva, volym 8, s. 529), konstaterade att Europeiska gemenskapen är en rättslig gemenskap och att det genom fördraget har inrättats ett fullständigt system med talemöjligheter och förfaranden som är avsett att göra det möjligt för domstolen att granska lagenligheten av de rättsakter som antas av institutionerna. Systemet i fördraget går ut på att talan kan väckas direkt mot alla sådana åtgärder som vidtas av institutionerna och som är avsedda att ha rättsliga verkningar (se domen i det ovannämnda målet *Les Verts*, punkt 24 och där angiven rättspraxis). Domstolen fastslog att en talan om ogiltigförklaring kunde riktas mot rättsakter som antas av Europaparlamentet och som är avsedda att ha rättsliga verkningar mot tredje man, trots att artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse), i den lydelse som gällde vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna, enbart nämnde rättsakter från rådet och kommissionen. Domstolen framhöll att en tolkning av denna artikel, som skulle utesluta Europaparlamentets rättsakter från dem som kan angripas, skulle leda till ett resultat som strider mot såväl

fördragets anda, såsom denna har kommit till uttryck i artikel 164 i EG-fördraget (nu artikel 220 EG), som dess system (domen i det ovannämnda målet *Les Verts*, punkt 25).

- 37 Från denna dom kan härledas den allmänna princip som innebär att alla rättsakter som antas av ett gemenskapsorgan och som är avsedda att ha rättsliga verkningar gentemot tredje man måste kunna bli föremål för domstolsprövning. I domen i det ovannämnda målet *Les Verts*, punkt 24, nämns visserligen bara gemenskapsinstitutionerna, och byrån ingår inte bland de institutioner som räknas upp i artikel 7 EG. Situationen för gemenskapsorgan som har tillerkänts behörighet att anta rättsakter som är avsedda att ha rättsliga verkningar mot tredje man är emellertid identisk med den situation som gav upphov till domen i det ovannämnda målet *Les Verts*. Det är inte acceptabelt i en rättslig gemenskap att sådana rättsakter inte omfattas av en domstolsprövning.
- 38 Förstainstansrätten framhåller i detta hänseende att beslutet att avbryta en anbudsinfordran är en rättsakt som i princip kan bli föremål för en talan enligt artikel 230 EG (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 19 oktober 2007 i mål T-69/05, *Evropaiki Dynamiki mot EFSA*, ej publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 53). Det är nämligen en rättsakt som går sökanden emot och som väsentligen förändrar dennes rättsliga situation, eftersom rättsakten medför att sökanden inte längre kan tilldelas det kontrakt som var föremål för det ingivna anbudet.
- 39 Det ska vidare erinras om att enligt artiklarna 1 och 2 i förordning nr 2667/2000, i dess ändrade lydelse, får kommissionen till byrån delegera ansvaret för genomförandet av det gemenskapsbistånd som anges i artikel 1 i förordning nr 2666/2000 till förmån för Serbien och Montenegro, och särskilt ge byrån i uppdrag att förbereda och utvärdera anbudsinfordringar och tilldela kontrakt. Såsom kommissionen har framhållit, antar byrån således beslut som kommissionen själv skulle ha antagit om den inte hade delegerat denna behörighet till byrån.

- 40 Beslut som skulle ha antagits av kommissionen kan inte förlora sin egenskap av rättsakt mot vilken talan kan väckas enbart av den anledningen att kommissionen har delegerat sin behörighet till byrån, då det skulle skapa ett rättsligt vakuum.
- 41 Förstainstansrätten godtar inte byråns argument att anbudsgivarnas rättigheter skyddas genom förfarandet i punkt 37 i instruktionerna till anbudsgivarna på grund av att dessa kan tillämpa de förfaranden som fastställts av kommissionen, vars rättsakter kan bli föremål för talan enligt artikel 230 EG. Förstainstansrätten konstaterar nämligen att det i punkt 37 i instruktionerna till anbudsgivarna inte anges att kommissionen under förfarandet ska anta ett beslut som kan bli föremål för domstolsprövning. Det ska för övrigt framhållas att kommissionen, som svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten, har förklarat att den inte antagit något specifikt förfarande för att behandla de fall där klagomål inte lett till en lösning i godo i den mening som avses i punkt 37 i instruktionerna till anbudsgivarna.
- 42 Förstainstansrätten godtar slutligen inte byråns argument att en talan mot rättsakter som antas av byrån skulle kunna väckas vid nationell domstol. Även om det är riktigt att det är det serbiska ministeriet för kapitalinvesteringar som i enlighet med meddelandet om upphandling och punkt 2 i instruktionerna till anbudsgivarna i förevarande fall är upphandlande myndighet, var det inte desto mindre byrån, och inte en nationell myndighet, som fattade beslutet att avbryta anbudsinfordran. Det ska framhållas att en nationell domstol inte är behörig att pröva lagenligheten av detta beslut.
- 43 Härav följer att beslut som fattas av byrån i samband med upphandlingsförfaranden, och som är avsedda att ha rättsliga verkningar mot tredje man, utgör rättsakter mot vilka talan kan väckas vid gemenskapsdomstolen.
- 44 Denna slutsats påverkas inte av den rättspraxis som åberopats av byrån till stöd för dennes svaromål.

- 45 När det gäller dom av den 15 mars 2005 i mål C-160/03, Spanien mot Eurojust (REG 2005, s. I-2077), är det visserligen riktigt att domstolen där konstaterade att de angripna rättsakterna inte nämns i uppräknningen av de rättsakter vars lagenlighet kan granskas av domstolen enligt artikel 230 EG (punkt 37 i domen). I följande punkt i denna dom konstaterade domstolen emellertid även att det i artikel 41 EU inte föreskrivs att artikel 230 EG är tillämplig på bestämmelser om straffrättsligt samarbete och polissamarbete, som återfinns under avdelning VI i fördraget om Europeiska unionen, utan att domstolens behörighet inom dessa områden fastställs i artikel 35 EU, till vilken en hänvisning görs i artikel 46 b EU. Domstolen konstaterade även i punkterna 41 och 42 i denna dom att de rättsakter som angripits i målet inte var undantagna från domstolsprövning.
- 46 I beslut av den 8 juni 1998 i mål T-148/97, Keeling mot harmoniseringsbyrån (REG 1998, s. II-2217), inskränkte sig förstainstansrätten inte heller till att i punkt 32 enbart konstatera att Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån) varken är en av de gemenskapsinstitutioner som räknas upp i artikel 4 i EG-fördraget (nu artikel 7 EG) eller som nämns i artikel 173 första stycket i EG-fördraget, utan den konstaterade även i punkt 33 att andra talemöjligheter potentiellt var tillgängliga mot det omtvistade beslutet, som hade fattats av harmoniseringsbyråns ordförande, och den angav därvid särskilt artikel 179 i EG-fördraget (nu artikel 236 EG). Detta beslut utgör således inte hinder för att en talan väcks enligt artikel 230 EG mot ett beslut som har fattats av ett gemenskapsorgan som inte nämns i denna artikel.
- 47 När det gäller förstainstansrättens beslut av den 1 mars 2007 i de förenade målen T-311/06 R I, T-311/06 R II, T-312/06 R och T-313/06 R, FMC Chemical m.fl. mot EFSA (ej publicerad i rättsfallssamlingen), ska det påpekas att beslutet rör en talan som riktats mot ett yttrande som meddelats av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och som inte har någon tvingande rättslig verkan. Det går inte att av detta beslut dra slutsatsen att en talan mot en rättsakt som antagits av ett gemenskapsorgan som inte nämns i artikel 230 EG inte kan upptas till prövning.
- 48 Den rättspraxis som byrån åberopat påverkar inte konstaterandet att en rättsakt som antagits av ett gemenskapsorgan och som är avsedd att ha rättsliga verkningar mot tredje man inte undgår gemenskapsdomstolens kontroll.

49 Förstainstansrätten påpekar att talan i princip ska väckas mot den som antagit den angripna rättsakten, det vill säga den gemenskapsinstitution eller det gemenskapsorgan som har fattat beslutet.

50 I detta sammanhang ska det framhållas att byrån är ett gemenskapsorgan som är en egen juridisk person och som har inrättats enligt en förordning i syfte att genomföra gemenskapsbistånd till förmån för bland annat Serbien och Montenegro (se artiklarna 1 och 3 i förordning nr 2667/2000). För detta ändamål får kommissionen uttryckligen enligt artiklarna 1 och 2 i förordning nr 2667/2000 till byrån delegera genomförandet av detta bistånd, särskilt vad gäller förberedelse och utvärdering av anbudsinfordringar och tilldelning av kontrakt. Byrån är således, efter att ha anförtrotts detta uppdrag av kommissionen, själv behörig att genomföra gemenskapens biståndsprogram.

51 I förevarande fall var det byrån som fattade beslutet att avbryta anbudsinfordran med stöd av den behörighet som delegerats av kommissionen i enlighet med förordning nr 2667/2000. Kommissionen deltog inte i beslutsförfarandet. Det kan således konstateras att byrån är upphovsman till det angripna beslutet. Sökanden kan följaktligen väcka talan mot byrån i denna egenskap vid förstainstansrätten.

52 Det ska vidare påpekas att det följer av artiklarna 13.2 och 13a.3 i förordning nr 2667/2000 att talan ska väckas mot byrån vad gäller tvister som rör dess utomobligatoriska ansvar och beslut som antagits med tillämpning av artikel 8 i förordning nr 1049/2001.

- 53 Mot denna bakgrund går det inte att anse att talan inte ska väckas mot byrån även vad gäller byråns övriga beslut.
- 54 Det är riktigt att gemenskapsdomstolen i vissa fall har konstaterat att ansvaret för rättsakter som antagits med stöd av en delegerad behörighet åvilar den delegerande institutionen, och att en talan rörande den ifrågavarande rättsakten ska väckas mot denna institution. I dessa mål var omständigheterna emellertid inte jämförbara med omständigheterna i förevarande fall.
- 55 När det gäller förstainstansrättens beslut av den 5 december 2007 i mål T-133/03, Schering-Plough mot kommissionen och EMEA (ej publicerat i rättsfallssamlingen), som rör en talan om ogiltigförklaring av en rättsakt som antagits av Europeiska läkemedelsmyndigheten (EMA), konstaterar förstainstansrätten att rätten i det beslutet framhöll att rådets förordning (EEG) nr 2309/93 av den 22 juli 1993 om gemenskapsförfaranden för godkännande för försäljning av och tillsyn över humanläkemedel och veterinärmedicinska läkemedel samt om inrättande av en europeisk läkemedelsmyndighet (EGT L 214, s. 1; svensk specialutgåva, område 13, volym 24, s. 158) enbart ger EMA en rådgivande behörighet. Förstainstansrätten drog härav slutsatsen att EMA:s beslut om avslag på en begäran om ändring av ett godkännande för försäljning skulle anses ha fattats av kommissionen själv, och att talan således borde ha väckts mot kommissionen (beslutet i det ovannämnda målet Schering-Plough mot kommissionen och EMA, punkterna 22 och 23). I förevarande fall kan det konstateras att byråns behörighet inte är rådgivande, eftersom det är på byrån som det ankommer, efter kommissionens delegering, att förbereda och utvärdera anbudsinfordringar samt att tilldela kontrakt.
- 56 När det gäller förstainstansrättens dom av den 19 februari 1998 i de förenade målen T-369/94 och T-85/95, DIR International Film m.fl. mot kommissionen (REG 1998, s. II-357), som rör en talan om ogiltigförklaring av rättsakter som antagits av European Film Distribution Office (EFDO), påpekar förstainstansrätten att rätten i den domen framhöll att kommissionen enligt artikel 7.1 i beslut 90/685/EEG om genomförandet av en handlingsplan för att främja utvecklingen av den europeiska audiovisuella industrin (MEDIA) (1991–1995) (EGT L 380, s. 37; svensk specialutgåva, område 13, volym 20, s. 56) var ansvarig för att genomföra MEDIA-programmet. Förstainstansrätten konstaterade därefter att det relevanta avtalet mellan kommissionen och EFDO om de finansiella aspekterna av genomförandet av MEDIA-programmet i praktiken krävde att alla beslut som fattades inom denna ram skulle föregås av ett godkännande av företrädare för kommissionen och att kommissionen

således var ansvarig för de beslut som EFDO fattade angående ansökningar om finansiering inom ramen för MEDIA-programmet. Kommissionen var således ansvarig för innehållet i besluten, och en talan som avsåg dessa beslut kunde väckas mot kommissionen (punkterna 52 och 53 i nämnda dom). I förevarande fall kan det konstateras att de beslut som har fattats av byrån angående offentliga upphandlingar inte krävde något föregående godkännande av kommissionen.

57 Det följer av det ovanstående att förstainstansrätten är behörig att pröva förevarande talan och att sökanden med rätta väckte talan mot byrån.

B — *Huruvida det är nödvändigt att först inge ett administrativt klagomål*

1. *Parternas argument*

58 Byrån har gjort gällande att det genom punkt 37 i instruktionerna till anbudsgivarna (som nämnts i punkt 7) inrättas ett förfarande för att preliminärt kontrollera huruvida byråns rättsakter är lagenliga. Talan som väckts vid förstainstansrätten ska enligt byrån avvisas på grund av att sökanden inte har följt det förfarande som föreskrivs i denna punkt.

59 Sökanden och kommissionen har bestritt denna invändning om rättegångshinder.

2. Förstainstansrättens bedömning

60 Förstainstansrätten konstaterar för det första att det av lydelsen i punkt 37.1 i instruktionerna till anbudsgivarna inte framgår att det administrativa klagomålet är av tvingande karaktär. Rätten framhåller vidare att det förhållandet att punkt 37 i instruktionerna till anbudsgivarna inte innehåller någon frist för ingivandet av ett administrativt klagomål talar mot att denna punkt ska tolkas så, att det föreligger ett tvingande krav på att ett administrativt klagomål först måste inges.

61 Vidare anges det i punkt 37.2 i instruktionerna till anbudsgivarna endast att kommissionen ska försöka få den anbudsgivare som ingett klagomål och byrån att nå en lösning i godo, inte att kommissionen i detta sammanhang ska anta ett beslut som kan bli föremål för talan vid domstol.

62 Förstainstansrätten framhåller vidare att det i punkt 37.3 inte heller anges att fullbordandet av det åsyftade förfarandet utgör ett villkor för att väcka talan vid gemenskapsdomstolen. I denna punkt anges nämligen att "[f]ör det fall ovannämnda förfarande misslyckas, kan anbudsgivaren gå vidare enligt de förfaranden som fastställts av Europeiska kommissionen". Förstainstansrätten erinrar härvid om att kommissionen inte har fastställt något specifikt förfarande för att behandla de fall där klagomålen inte har lett till en lösning i godo i den mening som avses i punkt 37 i instruktionerna till anbudsgivarna (se ovan punkt 41). Det föreligger således inte något "förfarande som fastställts av kommissionen", vars fullbordande skulle kunna anses utgöra ett villkor för att väcka talan vid gemenskapsdomstolen.

- 63 Byrån har gjort gällande att användningen av ordet "kan" (i den engelska originalversionen används ordet may) i punkt 37.1 i instruktionerna till anbudsgivarna inte kan tolkas så, att detta förfarande är fakultativt. Förstainstansrätten konstaterar att det är riktigt att detta ord även används i förordningar där det uppställs krav på ett föregående administrativt förfarande innan talan väcks vid gemenskapsdomstolen. Detta är exempelvis fallet i artikel 68 i rådets förordning (EG) nr 2100/94 av den 27 juli 1994 om gemenskapens växtförädlarrätt (EGT L 227, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 60, s. 196), som byrån har hänvisat till och där det anges att "[v]arje fysisk eller juridisk person kan ... överklaga" åsytade beslut av Gemenskapens växtsortsmyndighet. Förstainstansrätten framhåller emellertid att det i artikel 69 i denna förordning uttryckligen föreskrivs en frist för att inge ett överklagande till Gemenskapens växtsortsmyndighet. Vidare föreskrivs det uttryckligen i artikel 73.1 att beslut som fattas av myndighetens överklagandenämnder kan överklagas till gemenskapsdomstolen, och det fastställs en frist för ett sådant överklagande. Detsamma gäller artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna, där det anges att varje person som omfattas av dessa tjänsteföreskrifter "kan" vända sig till tillsättningsmyndigheten med klagomål mot en åtgärd som går honom emot, och det uppställs även en frist för ingivandet av ett sådant klagomål. Vidare anges det uttryckligen i artikel 91.2 i dessa tjänsteföreskrifter att överklaganden till gemenskapsdomstolen endast kan tas upp om ett klagomål tidigare har anförts hos tillsättningsmyndigheten.
- 64 Däremot kan punkt 37 i instruktionerna till anbudsgivarna inte medföra att ett administrativt klagomål först måste ha ingetts för att en talan ska kunna upptas till prövning, eftersom punkten inte har utformats på ett tillräckligt klart sätt.
- 65 I fullständighetens intresse framhåller förstainstansrätten att byrån inte utan rättslig grund kan införa ett villkor för att en talan ska kunna upptas till prövning som går utöver villkoren i artikel 230 EG.
- 66 I detta sammanhang anser förstainstansrätten att byrån inte kan vinna framgång med sitt argument att punkt 2.4.16 i "den praktiska handledningen för förfaranden för kontraktstilldelning för EG:s externa åtgärder" utgör en sådan rättslig grund. Det är tillräckligt att i detta hänseende konstatera att en sådan praktisk handledning är ett arbetsredskap som förklarar de förfaranden som är tillämpliga på ett visst område och

att den som sådan inte kan utgöra en rättslig grund för att införa ett krav på att ett administrativt klagomål först måste inges.

67 Förstainstansrätten godtar inte heller byråns argument att en sådan rättslig grund finns i artikel 56.1 b i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 248, s. 1) (nedan kallad budgetförordningen), enligt vilken beslut som innebär att genomförandeuppgifter överläts till de organ som avses i artikel 54.2 i denna förordning ska innehålla ett effektivt system för intern kontroll av förvaltningstransaktionerna. Det ska härvid påpekas att denna bestämmelse rör budgetområdet och uppenbarligen inte reglerar de talemöjligheter som är tillgängliga för anbudsgivarna. Denna bestämmelse kan således inte utgöra en rättslig grund för att införa ett villkor för att talan ska kunna upptas till prövning som är tillämpligt på en talan som väcks av anbudsgivare, det vill säga ett krav på att ett administrativt klagomål först måste ha ingetts.

68 Av det föregående följer att förstainstansrätten ogillar den invändning om rättegångshinder som grundar sig på att sökanden före talans väckande inte ingett ett administrativt klagomål.

C — Huruvida fristen för väckande av talan har iakttagits

1. Parternas argument

69 Byrån anser att talan ska avvisas i den del som avser ogiltigförklaring av beslutet att avbryta anbudsinfördran, eftersom fristen för väckande av talan enligt artikel 230 femte stycket EG inte har iakttagits.

- 70 Byrån har gjort gällande att skrivelsen med underrättelsen till sökanden om att den ifrågavarande anbudsinfordran hade avbrutits skickades den 9 oktober 2006 i form av en bilaga till ett e-postmeddelande som skickades samma dag. Eftersom byrån inte erhöll något meddelande om "ej mottagen" från sökandens e-postsystem, bedömer byrån att det är rimligt att anse att e-postmeddelandet som skickades den 9 oktober 2006 faktiskt ankom till sökanden samma dag. Fristen för väckande av talan mot detta beslut löpte således ut den 19 december 2006.
- 71 I dupliken har byrån anfört att den efter en kontroll konstaterade att originalversionen av den ifrågavarande skrivelsen aldrig skickades till sökanden. I motsats till vad som angavs i svaromålet skickades inte skrivelsen till sökanden med e-post och brev, utan den skickades enbart med e-post. Byrån anser således att sökanden fick kännedom om att anbudsinfordran hade avbrutits genom den handling som skickades som bilaga till e-postmeddelandet av den 9 oktober 2006.
- 72 Sökanden har gjort gällande att den aldrig mottog e-postmeddelandet av den 9 oktober 2006. Skrivelsen av den 9 oktober 2006 ankom med brev den 12 oktober 2006.

2. Förstainstansrättens bedömning

- 73 Förstainstansrätten framhåller för det första att beslutet att avbryta anbudsinfordran inte utgör ett beslut som formellt måste delges sökanden enligt artikel 254.3 EG. Beslutet att avbryta anbudsinfordran var nämligen inte riktat till sökanden (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 14 maj 2008

i mål T-383/06, *Icuna.Com* mot parlamentet, REG 2008, s. II-727, punkt 43). Beslutet avsåg hela anbudsförfarandet, och det förhållandet att beslutet därefter skickades till sökanden innebär inte att det var riktat till denne.

74 Fristen för väckande av talan i artikel 230 femte stycket EG började således löpa från och med den tidpunkt då sökanden fick kännedom om beslutet.

75 Av domstolens rättspraxis följer att för det fall dagen för delgivningen av ett beslut inte med säkerhet kan fastställas, ska det tveksamma fall som härvid föreligger bedömas till sökandens fördel och talan ska anses ha väckts inom fristen om det inte av omständigheterna framstår som fullständigt uteslutet att skrivelsen med under rättelsen om beslutet ankommit tillräckligt sent för att fristen för väckande av talan iakttagits (domstolens dom av den 17 juli 1959 i de förenade målen 32/58 och 33/58, *Snupat* mot Höga myndigheten, REG 1959, s. 275, på s. 279).

76 Vidare ska ett tveksamt fall bedömas till sökandens fördel om det inte är fråga om att fastställa datumet för delgivningen, utan det datum då sökanden fick kännedom om rättsakten. Det ankommer på den part som gör gällande att talan väckts för sent att visa när den händelse inträffade som medför att fristen började löpa (se förstainstansrättens dom av den 30 juni 2005 i mål T-347/03, *Branco* mot kommissionen, REG 2005, s. II-2555, punkt 54 och där angiven rättspraxis).

77 Förstainstansrätten konstaterar att skickandet av ett e-postmeddelande inte garanterar att adressaten faktiskt erhåller detta. Av tekniska skäl kan ett e-postmeddelande inte komma fram till adressaten. Även om byrån inte erhöll något meddelande om "ej mottagen", innebär det inte nödvändigtvis att e-postmeddelandet faktiskt kom fram till adressaten. Även i det fall där e-postmeddelandet faktiskt kommer fram till adressaten, är det vidare möjligt att mottagandet inte äger rum samma dag som avsändandet.

- 78 Förstainstansrätten framhåller härvid att byrån hade möjlighet att välja ett kommunikationsmedel som gjorde det möjligt att exakt fastställa det datum då skrivelsen ankom hos anbudsgivaren. I e-postmeddelandet av den 9 oktober 2006 anmodade byrån visserligen sökanden att genom ett e-postmeddelande bekräfta mottagandet av meddelandet. Byrån erhöll emellertid inte någon sådan bekräftelse. Förstainstansrätten konstaterar att om avsändaren av ett e-postmeddelande inte vidtar någon åtgärd med anledning av att mottagandet inte bekräftas, kan denne i normala fall inte bevisa att detta e-postmeddelande har mottagits och i förekommande fall vilket datum mottagandet ägde rum.
- 79 När det gäller byråns i dupliken anförda argument att skrivelsen i fråga, i motsats till vad som angetts i svaromålet, inte hade skickats till sökanden med e-post och brev utan enbart med e-post, konstaterar förstainstansrätten att byrån inte har åberopat någon bevisning härvidlag. Den "sändlista" som ingetts som bilaga till dupliken, av vilken avsändandet av den ifrågavarande skrivelsen av den 9 oktober 2006 framgår, utesluter inte alls att skrivelsen även skickades med brev. Förstainstansrätten framhåller att byrån vid förhandlingen för övrigt medgav att denna handling inte visade att skrivelsen inte hade skickats med brev.
- 80 Byrån har således inte visat att sökanden hade kännedom om beslutet att avbryta anbudsinfordran före den 12 oktober 2006, vilket är det datum som sökanden har uppgett att skrivelsen av den 9 oktober 2006 mottogs. Fristen på två månader enligt artikel 230 femte stycket EG, som förlängts med en schablonfrist på tio dagar med hänsyn till avstånd enligt artikel 102.2 i rättegångsreglerna, löpte således ut den 22 december 2006, vilket var det datum då sökandens ansökan ingavs till förstainstansrättens kansli.
- 81 Av det föregående följer att förevarande talan inte kan anses ha väckts för sent såvitt avser yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet att avbryta anbudsinfordran.

D — Huruvida talan kan upptas till prövning i den del som avser ogiltigförklaringen av beslutet att anordna en ny anbudsinfordran

1. Parternas argument

- 82 Byrån och kommissionen har gjort gällande att yrkandet om ogiltigförklaring av byråns beslut att anordna en ny anbudsinfordran inte kan upptas till prövning. När det gäller detta yrkande uppfyller inte ansökan det väsentliga formkrav som föreskrivs i artikel 21 i domstolens stadga och artikel 44.1 c i rättegångsreglerna, eftersom de grunder som åberopats i ansökan enbart rör beslutet att avbryta anbudsinfordran.
- 83 Beslutet att anordna en anbudsinfordran, oavsett om det är fråga om en ny anbudsinfordran eller en anbudsinfordran som anordnas efter det att ett annat förfarande avbrutits, berör inte de ekonomiska aktörerna direkt och personligen. Det gäller även om de har ingett ett anbud i ett tidigare förfarande som sedan avbrutits.
- 84 Sökanden har gjort gällande att beslutet att offentliggöra en ny anbudsinfordran berodde på att den första anbudsinfordran – enligt byrån – inte ledde till något positivt resultat. För det fall beslutet att avbryta den första anbudsinfordran anses vara rättsstridigt, är det efterföljande beslutet att anordna en ny anbudsinfordran en direkt följd av byråns rättsstridiga agerande. Sökanden har gjort gällande att ett bifall av talan leder till att det första förfarandet ska återupptas och att det andra förfarandet förlorar sitt föremål.

2. Förstainstansrättens bedömning

- ⁸⁵ Endast åtgärder som har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning utgör, enligt fast rättspraxis, rättsakter eller beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring i den mening som avses i artikel 230 EG (domstolens beslut av den 28 januari 2004 i mål C-164/02, Nederländerna mot kommissionen, REG 2004, s. I-1177, punkt 18 och där angiven rättspraxis).
- ⁸⁶ I allmänhet går ett beslut att anordna en anbudsinfordran inte någon emot, eftersom det endast ger de berörda personerna en möjlighet att delta i förfarandet och inge ett anbud. Sökanden har inte anfört några argument som talar för att beslutet att anordna en ny anbudsinfordran i förevarande fall inte desto mindre kan anses ha gått sökanden emot.
- ⁸⁷ Sökandens argument, enligt vilket ett bifall av talan skulle leda till att det första förfarandet återupptogs och att det andra förfarandet förlorade sitt föremål, kan inte anses styrka att beslutet att anordna en ny anbudsinfordran gick sökanden emot. Sökandens argument att beslutet att anordna en ny anbudsinfordran utgör en direkt följd av byråns rättsstridiga agerande för det fall beslutet att avbryta den första anbudsinfordran skulle anses rättsstridigt kan inte heller anses styrka att det förstnämnda beslutet gick företaget emot. Blotta förhållandet att det föreligger ett samband mellan ett beslut som går sökanden emot, det vill säga beslutet att avbryta den första anbudsinfordran, och ett andra beslut, det vill säga beslutet att anordna en ny anbudsinfordran, innebär nämligen inte att även det andra beslutet gick sökanden emot.

- 88 Förstainstansrätten konstaterar vidare att beslutet att anordna en ny anbudsinfordran avseende samma arbeten som dem som omfattades av en tidigare avbruten upphandling, inte i sig innebär, för det fall förstainstansrätten ogiltigförklarar beslutet att avbryta den första upphandlingen, att den upphandlande myndigheten inte längre får fortsätta det första förfarandet. Beslutet att anordna en ny anbudsinfordran innebär nämligen inte att kontraktet avseende samma arbeten redan genom detta beslut tilldelas en annan anbudsgivare.
- 89 Mot bakgrund av det föregående anser förstainstansrätten att sökanden inte har anfört några omständigheter som visar att beslutet att anordna en ny anbudsinfordran har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att väsentligt förändra dennes rättsliga ställning.
- 90 Av detta följer att talan ska avvisas i den del som avser sökandens yrkande om ogiltigförklaring av beslutet att anordna en ny anbudsinfordran och att det inte är nödvändigt att pröva huruvida ansökan uppfyller kraven i artikel 44.1 c i rättegångsreglerna.

E — Huruvida talan kan upptas till sakprövning i den mån sökanden gör gällande DOK ING:s rättigheter

1. Inledande synpunkter

- 91 Förstainstansrätten erinrar om att sökanden i ansökan har angett att den väcker talan för egen räkning och med fullmakt för DOK ING. Detta gäller för det första yrkandena

om ogiltigförklaring. För det andra har sökanden i ansökan angett beloppet på den skada som sökanden påstår sig ha lidit samt beloppet på den skada som DOK ING påstår sig ha lidit och yrkat att förstainstansrätten ska förplikta byrån att betala hela detta belopp till sökanden.

- 92 Förstainstansrätten har anmodat sökanden att, inom ramen för åtgärder för processledning enligt artikel 64 i rättegångsreglerna, inge detaljerna rörande "fullmakten" som sökanden erhållit från DOK ING, att i målet inge samtliga relevanta handlingar i detta hänseende och att yttra sig om upptagandet till prövning av talan såvitt avser det sätt på vilket sökanden valt att göra gällande DOK ING:s rättigheter.

2. Parternas argument

- 93 Sökanden har som svar på förstainstansrättens fråga gjort gällande att den väckt förevarande talan för att på lämpligt sätt ta till vara sina rättigheter och DOK ING:s rättigheter på grundval av föreliggande överenskommelser, i egenskap av företag som deltagit i anbudsinfordringar. Sökanden har hävdats att de tre handlingar som ingetts med anledning av förstainstansrättens anmodan visar att sökanden är behörig att agera på detta sätt.
- 94 Byrån och kommissionen anser att förevarande talan inte kan upptas till prövning i den del sökanden gör gällande bolaget DOK ING:s rättigheter.

3. Förstainstansrättens bedömning

- 95 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att Sogelma i förevarande fall är den enda sökanden. I synnerhet är varken DOK ING eller det konsortium som består av sökanden och DOK ING parter i förevarande tvist. Det ska vidare påpekas att sökanden inte har gjort gällande att DOK ING har överlåtit sina rättigheter på sökanden.
- 96 Det ska således undersökas om de tre handlingar som sökanden ingav på förstainstansrättens anmodan gör det möjligt för sökanden att göra gällande DOK ING:s rättigheter inom ramen för förevarande förfarande.
- 97 När det gäller handlingen som rubricerats "Joint venture Agreement" (avtal om gemensamt företag), daterad den 27 september 2005, konstaterar förstainstansrätten att det i artikel 4 föreskrivs att sökanden såsom huvudansvarig är behörig att ingå åtaganden för DOK ING:s räkning och att sökanden för det gemensamma företagets räkning får underteckna alla handlingar som är nödvändiga för att genomföra de arbeten som utgör föremålet för meddelandet om upphandling. Det ska framhållas att det i detta avtal inte hänvisas till någon möjlighet för sökanden att väcka talan i domstol för att göra gällande DOK ING:s rättigheter.
- 98 När det gäller handlingen som är rubricerad "Power of attorney" (fullmakt) och som är undertecknad den 6 december 2005 av en företrädare för DOK ING, framhåller förstainstansrätten att denna handling inte heller innehåller någon hänvisning till en möjlighet för sökanden att väcka talan i domstol för att göra gällande DOK ING:s rättigheter.

99 Endast den tredje handlingen som sökanden ingett, nämligen en skrivelse från DOK ING av den 1 december 2006 som är ställd till sökanden, rör talan i domstol. Denna skrivelse har följande lydelse:

”Vad gäller ovannämnda anbudsinfordran och det faktum att upphandlingsmyndigheten senare avbrutit densamma, ges ni härmed såsom huvudansvarig för det gemensamma företaget fullmakt att uppdra åt er advokat att väcka talan mot [byrån] med anledning av den skada som den avbrutna anbudsinfordran även har orsakat oss.”

(”With reference to the above tender and the subsequent cancellation by the Contracting Authority, we her[e]by authorize you as the Joint Venture Leader, to instruct your lawyer to take legal action against the European Agency for Reconstruction, for damages caused by the tender cancellation, also on our behalf.”)

100 Denna handling har således som enda syfte att ge sökanden fullmakt att uppdra åt sin advokat att väcka talan även för DOK ING:s räkning. Handlingen rör emellertid inte den åsyftade talans form eller innehåll och innehåller följaktligen härvidlag inte några detaljer. I synnerhet anges inte att sökanden har rätt att själv väcka talan och inom ramen för denna göra gällande DOK ING:s rättigheter. Förstainstansrätten konstaterar att det förhållandet att ett bolag uppdrar åt en advokat att väcka talan, vilken även inbegriper ett annat bolag, i normala fall innebär att advokaten väcker en talan i båda sökandenas namn eller till och med att talan väcks i två separata mål.

101 Det är inte godtagbart att ett bolag gör gällande ett annat bolags rättigheter i domstol om det inte har erhållit en otvetydig fullmakt för detta ändamål. Den enskilde har nämligen ett intresse av att kunna disponera över sin ställning som sökande i syfte att behålla rådigheten över tvisten och exempelvis i förekommande fall kunna överklaga den dom som meddelas med anledning av talan. Ett bolag som önskar erhålla betalning

av ett visst belopp som ersättning för en skada som det påstår sig ha lidit vill vidare i normala fall att domstolen förpliktar svaranden att till bolaget betala detta belopp och inte att beloppet ska betalas till ett annat bolag.

- 102 Av det ovanstående följer att de handlingar som sökanden ingett inte kan anses styrka att DOK ING befullmäktigat sökanden att i egenskap av ensam sökande göra gällande DOK ING:s rättigheter vid gemenskapsdomstolen.
- 103 Härav följer att talan inte kan tas upp till prövning i den del där sökanden har gjort gällande DOK ING:s rättigheter.

F — *Slutsatser angående talans upptagande till prövning*

- 104 Av vad som anförts följer att talan kan tas upp till sakprövning i den del sökanden för egen räkning har yrkat att beslutet att avbryta anbudsinfördran ska ogiltigförklaras och i den del sökanden har yrkat skadestånd för den skada som sökanden för egen del påstår sig ha lidit.
- 105 Talan kan däremot inte upptas till prövning i den del sökanden har yrkat att byråns beslut att anordna en ny anbudsinfördran ska ogiltigförklaras och i den del sökanden har gjort gällande DOK ING:s rättigheter.

Prövning i sak

A — Yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet att avbryta anbudsinfordran

- 106 Till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet att avbryta anbudsinfordran, har sökanden åberopat en grund avseende åsidosättande av väsentliga formföreskrifter. Denna grund är uppdelad i två delgrunder, där det i den första delgrunden görs gällande otillräcklig motivering och i den andra att motiveringen är ologisk och motsägelsefull.

1. Parternas argument

a) Den första delgrunden: Otillräcklig motivering

- 107 Sökanden har gjort gällande att byrån, såvitt avser beslutet att avbryta anbudsinfordran, inte fullgjorde motiveringsskyldigheten i artikel 41 i direktiv 2004/18, som sökanden anser är tillämplig. Byrån var enligt sökanden skyldig att snarast möjligt och på ett utförligt sätt underrätta anbudsgivarna om samtliga skäl till att anbudsinfordran avbröts, med hänsyn till att det allmänna intresset och den brådskande situationen borde ha lett till en snabb och godtagbar upphandling, bland annat med hänsyn till att föremålet för upphandlingen rörde tjänster inom ett så känsligt område som det ifrågasvarande.

108 Med hänsyn till de förfaranden som ledde fram till de angripna besluten, föreligger det enligt sökanden inga tvivel om att avbrytandet av förfarandet var resultatet av ett illa genomtänkt val, som genomförts utan någon fördjupad bedömning av det allmänna intresse som ska skyddas.

109 Byråns beteende var desto allvarligare eftersom byrån behövde nästan sju månader för att anta och tillkännage beslutet att avbryta anbudsinfordran.

110 Byrån och kommissionen har bestritt dessa argument.

b) Den andra delgrunden: Ologisk och motsägelsefull motivering

111 Sökanden anser att det av en jämförelse mellan byråns skrivelse av den 9 oktober 2006 och dess skrivelse av den 14 december 2006 framgår att det verkliga skälet till beslutet att avbryta det första förfarandet och sedan anordna ett nytt förfarande inte bestod i att de ingivna anbuden var otillräckliga ur teknisk synvinkel, utan snarare i att det skett en väsentlig förändring av de tekniska kraven. Sökanden anser att det är lämpligt att hänföra sig till det senare meddelandet, det vill säga skrivelsen av den 14 december 2006, för att bedöma byråns agerande.

112 Den motivering som lämnats i skrivelsen av den 9 oktober 2006, enligt vilken yrkeserfarenheten för en av de nyckelexperter som föreslagits av sökanden inte motsvarade den som angetts i meddelandet om upphandling, motsägs av det sätt på vilket de ansvariga för utvärderingen av anbuden agerat. Dessa gav tillstånd att anlita

sökanden inom ramen för minröjningsverksamhet under vattenytan som var identisk med den som är föremål för meddelandet om upphandling, och detta just på grund av den tekniska kvalitén på sökandens experter och den teknik som sökanden använder.

113 Byrån och kommissionen har bestritt dessa argument.

2. Förstainstansrättens bedömning

a) Inledande synpunkter

114 Förstainstansrätten ska för det första fastställa vilka bestämmelser och principer som reglerar skyldigheten att motivera ett beslut att avbryta en anbudsinfordran.

115 Förstainstansrätten godtar härvid inte sökandens argument att direktiv 2004/18 skulle vara tillämpligt på det ifrågasvarande upphandlingsförfarandet. Detta direktiv, som enligt dess artikel 84 är riktat till medlemsstaterna, syftar till att samordna nationella lagar och andra författningar som är tillämpliga på förfaranden vid offentlig

upphandling av byggtreprenader, varor och tjänster. De upphandlingar som genomförs av byrån omfattas emellertid inte av medlemsstaternas lagstiftning.

- 116 Förstainstansrätten påpekar att gemenskapsinstitutionernas offentliga upphandlingar omfattas av bestämmelserna i budgetförordningen och i kommissionens förordning (EG, Euratom) nr 2342/2002 av den 23 december 2002 om genomförandebestämmelser för budgetförordningen (EGT L 357, s. 1) (nedan kallad genomförandebestämmelserna). Enligt artikel 162.1 i budgetförordningen ska bestämmelserna i del I (Gemensamma bestämmelser) och III (Övergångsbestämmelser och slutbestämmelser) tillämpas på de externa åtgärder som finansieras genom Europeiska gemenskapernas allmänna budget, med förbehåll för undantagen i avdelning IV (Externa åtgärder) i del II (Särskilda bestämmelser). I artikel 7 i förordning nr 2666/2000 föreskrivs för övrigt uttryckligen att kommissionen genomför gemenskapsbiståndet i denna förordning i enlighet med budgetförordningen.
- 117 De bestämmelser som kommissionen måste följa i samband med offentliga upphandlingar är även tillämpliga på byrån. Enligt artikel 185.1 i budgetförordningen ska kommissionen nämligen anta en rambudgetförordning för de organ som inrättats av gemenskapen, som är juridiska personer och som faktiskt beviljas anslag som belastar budgeten. Enligt artikel 74 i kommissionens förordning (EG, Euratom) nr 2343/2002 av den 23 december 2002 med rambudgetförordning för de gemenskapsorgan som avses i artikel 185 i förordning nr 1605/2002 (EGT L 357, s. 72) ska relevanta bestämmelser i budgetförordningen samt i dess genomförandebestämmelser tillämpas vad avser dessa organs offentliga upphandlingar.
- 118 Enligt artikel 101 i budgetförordningen ska beslutet att avbryta upphandlingsförfarandet motiveras, och anbudsgivarna ska underrättas.

- 119 Enligt fast rättspraxis ska det av motiveringen i ett beslut klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för det angripna beslutet och så att gemenskapsdomstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt (se domstolens dom av den 15 april 1997 i mål C-22/94, Irish Farmers Association m.fl., REG 1997, s. I-1809, punkt 39 och där angiven rättspraxis).
- 120 Det krävs dock inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i beslutet. Huruvida beslutets motivering kan anses tillräcklig ska inte enbart bedömas utifrån dess ordalydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket det har fattats och samtliga rättsregler på det berörda området (förstainstansrättens dom av den 18 september 1995 i mål T-471/93, Tiercé Ladbroke mot kommissionen, REG 1995, s. II-2537, punkt 33). Det är tillräckligt att det i beslutet redogörs för de huvudsakliga rättsliga och faktiska omständigheterna på ett sätt som kan vara kortfattat men tydligt och relevant (domstolens dom av den 4 juli 1963 i mål 24/62, Tyskland mot kommissionen, REG 1963, s. 129, på s. 143).
- 121 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som förstainstansrätten ska pröva huruvida byrån har lämnat en tillräcklig motivering i beslutet att avbryta anbudsinfördran.

b) Den första delgrunden: Otillräcklig motivering

- 122 Förstainstansrätten erinrar om att byrån i skrivelsen av den 9 oktober 2006 angav att upphandlingsförfarandet hade avbrutits på grund av att inget av de inkomna anbuderna uppfyllde de tekniska kraven och tillade, såvitt avser sökandens anbud, att det hade konstaterats att "Superintendent Survey Team" inte uppfyllde villkoren i punkt 16 x i meddelandet om upphandling och punkt 4.2 x i instruktionerna till anbudsgivarna.

- 123 Den motivering som lämnades för beslutet att avbryta anbudsinfordran, det vill säga att inget av de inkomna anbuderna uppfyllde de tekniska kraven, var trots den kortfattade lydelsen klar och tydlig. Den motivering som lämnades för att särskilt förklara att sökandens anbud inte uppfyllde kraven är också kortfattad, men likaså klar och tydlig. Byrån har nämligen hänvisat till en punkt i meddelandet om upphandling och till en punkt i instruktionerna till anbudsgivarna där det anges att nyckelpersonal ska ha minst 10 års lämplig yrkesmässig erfarenhet, och byrån angav vilken medlem i det team som föreslagits av sökanden som inte uppfyllde detta krav.
- 124 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden i en meritförteckning avseende den person som föreslagits till befattningen i "Superintendent Survey Team" själv hade angett att denna endast hade fem års yrkesmässig erfarenhet. Det var således inte nödvändigt för byrån att ytterligare motivera slutsatsen att sökandens anbud inte uppfyllde de tekniska kraven i anbudsinfordran.
- 125 När det gäller sökandens argument, enligt vilket avbrytandet av förfarandet var resultatet av ett illa genomtänkt val som genomförts utan en fördjupad bedömning av det allmänna intresse som ska skyddas, konstaterar förstainstansrätten att det i själva verket inte hänför sig till ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, utan rör bedömningen i sak, eftersom det innebär ett påstående om att byrån har gjort en oriktig bedömning.
- 126 I vart fall kan de omständigheter som sökanden anfört inte anses styrka att byrån har gjort en uppenbart oriktig bedömning. Det förelåg visserligen ett allmänt intresse av att odetonerad explosiv krigsmateriel i transportsystemet för inlandssjöfart i Serbien och Montenegro ska undanröjas så fort som möjligt så att dessa vatten åter ska kunna öppnas för sjöfart. Enbart det förhållandet att det föreligger ett allmänt intresse av att ett kontrakt tilldelas snabbt gör det dock inte möjligt för den upphandlande myndigheten att avvika från tvingande tekniska krav som angetts i anbudsinfordran. Enligt artikel 100.1 i budgetförordningen ska nämligen kontraktet tilldelas utifrån de i förväg fastställda urvals- och tilldelningskriterier som anges i upphandlingsdoku-

menten. Om det var möjligt för den upphandlande myndigheten att avvika från villkoren i kontraktet, såsom de ursprungligen faststälts, skulle det, såsom kommissionen har framhållit, gynna anbudsgivarna i förhållande till de företag som har avstått från att delta i anbudsinfördran på grund av att de – i likhet med anbudsgivarna – inte har kunnat uppfylla de ursprungligen fastslagna villkoren.

127 När det gäller argumentet att byrån fattade och tillkännagav beslutet att avbryta förfarandet för sent, konstaterar förstainstansrätten att sökanden inte har förklarat på vilket sätt denna omständighet skulle kunna påverka beslutets rättsenlighet.

c) Den andra delgrunden: Ologisk och motsägelsefull motivering

128 Förstainstansrätten påpekar att sökanden i huvudsak har gjort gällande att det föreligger en motsägelse mellan den motivering av beslutet att avbryta förfarandet som lämnades i skrivelsen av den 9 oktober 2006 och den motivering som lämnades i skrivelsen av den 14 december 2006, i så måtto att beslutet i den första skrivelsen förklarades med att det inte förelåg något anbud som uppfyllde de tekniska kraven, medan det i den andra skrivelsen förklarades med att det skett en ändring av de tekniska kraven.

129 Förstainstansrätten godtar för det första inte sökandens argument att det är lämpligt att hänföra sig till den senaste skickade skrivelsen, det vill säga skrivelsen av den 14 december 2006, för att bedöma byråns agerande. Den skrivelse genom vilken sökanden underrättades om att anbudsinfördran hade avbrutits var skrivelsen av den 9 oktober 2006, vilket innebär att hänvisning ska ske till denna skrivelse vid bedömningen av huruvida motiveringen av beslutet att avbryta anbudsinfördran är ologisk och motsägelsefull.

- 130 Skrivelsen av den 9 oktober 2006 är i sig inte motsägelsefull. Även om byrån lämnade andra förklaringar i skrivelsen av den 14 december 2006, kan dessa inte ändra den motivering av beslutet som hade skickats två månader tidigare. Den eventuella skillnad som föreligger mellan de två skrivelserna kan således inte leda till att den motivering som lämnats för beslutet att avbryta anbudsinfordran är motsägelsefull.
- 131 Förstainstansrätten framhåller att det under alla omständigheter inte föreligger någon motsägelse mellan den motivering som lämnades för beslutet att avbryta anbudsinfordran i skrivelsen av den 9 oktober 2006 och den motivering som lämnades i skrivelsen av den 14 december 2006.
- 132 Förstainstansrätten påpekar härvidlag att skrivelsen av den 14 december 2006 uttryckligen hänvisar till att utvärderingskommittén hos byrån konstaterade att inget av de inkomna anbuden uppfyllde de tekniska kraven och att det i skrivelsen anges att denna kommitté inte hade lämnat några ytterligare synpunkter. Denna skrivelse bekräftar således att avsaknaden av ett lämpligt anbud i tekniskt hänseende var det enda skälet till beslutet att avbryta anbudsinfordran.
- 133 Även om det i denna skrivelse dessutom anges att byrån utövar sin rätt att avbryta anbudsinfordran och anordna en ny anbudsinfordran på grund av att de tekniska kraven ändrats i väsentlig mån, ska denna mening tolkas med beaktande av dess sammanhang. Det framgår nämligen uttryckligen av rubriceringen av föremålet för skrivelsen av den 14 december 2006 att denna utgör ett svar på sökandens skrivelse av den 13 november 2006. I denna skrivelse begärde sökanden att byrån skulle översända beslutet att avbryta anbudsinfordran jämte tillhörande protokoll samt att byrån skulle anta ett motiverat beslut angående frågan huruvida ett förhandlat förfarande eventuellt skulle inledas.

- 134 Mot bakgrund av detta sammanhang ska meningen, enligt vilken byrån utövade sin rätt att avbryta förfarandet och anordna en ny anbudsinfordran på grund av att de tekniska kraven i väsentlig mån hade ändrats, förstås så, att byrån förklarade skälet till att byrån valde att anordna ett nytt förfarande i stället för att inleda ett förhandlat förfarande.
- 135 Sökanden har för övrigt själv i repliken angett att ett nytt skäl tycks ha framförts uteslutande för att besvara sökandens begäran om att övergå till ett förhandlat förfarande. Förstainstansrätten framhåller härvid att beslutet att avbryta anbudsinfordran utgör ett separat beslut i förhållande till de åtgärder som ska vidtas med anledning av detta, det vill säga beslutet att inte ingå ett kontrakt, att övergå till ett förhandlat förfarande eller att anordna en ny anbudsinfordran. Det förhållandet att byrån, som svar på begäran om att övergå till förhandlat förfarande, anförde en annan motivering än den som anfördes för att motivera beslutet att avbryta anbudsinfordran leder således inte till slutsatsen att motiveringen är motsägelsefull.
- 136 Förstainstansrätten framhåller vidare att sedan anbuds förfarandet avbrutits är förfarandet avslutat och den upphandlande myndigheten kan helt fritt besluta om vilka åtgärder som ska vidtas. Det finns ingen bestämmelse som ger en ekonomisk aktör rätt att kräva ett förhandlat förfarande. Byrån var således inte skyldig att anta ett formellt beslut beträffande sökandens propå om att inleda ett sådant förfarande. Skrivelsen av den 14 december 2006 utgör således helt enkelt ett svar på sökandens skrivelse av den 13 november 2006, i vilken sökanden bland annat begärde att byrån skulle anta ett motiverat beslut angående frågan huruvida ett förhandlat förfarande eventuellt skulle inledas. Detta ledde byrån till att i enlighet med god förvaltnings sed underrätta sökanden om skälen till att byrån beslutade att anordna en ny anbudsinfordran i stället för att inleda ett förhandlat förfarande.
- 137 Förstainstansrätten godtar inte heller sökandens argument att den motivering som lämnades i skrivelsen av den 9 oktober 2006 är motsägelsefull på grund av att sökanden senare tilldelades ett offentligt kontrakt som liknade det i målet aktuella kontraktet. Motiveringen, som lämnades i skrivelsen av den 9 oktober 2006, hänvisar till att de tekniska kraven i anbudsinfordran inte var uppfyllda, vilket sökanden för övrigt inte har bestritt, eftersom sökanden har medgett att det i anbudet angivna ”Superintendent

Survey Team” inte hade den nödvändiga yrkesmässiga erfarenheten. Denna motivering innebär inte att sökanden inte är i stånd att utföra sådana arbeten.

- 138 När det gäller sökandens argument att skrivelsen av den 14 december 2006 visar att det verkliga skälet till att anbudsinfordran avbröts inte bestod i att de inkomna anbuderna var otillfredsställande i tekniskt hänseende, utan i att det skett en ändring av de tekniska kraven, konstaterar förstainstansrätten att argumentet i själva verket inte hänför sig till ett fel i motiveringen av beslutet att avbryta anbudsinfordran, utan utgör ett ifrågasättande av riktigheten i denna motivering, vilket i huvudsak innebär ett ifrågasättande av detta beslut i sak genom ett åberopande av maktmissbruk.
- 139 Enligt fast rättspraxis består maktmissbruk i att en gemenskapsinstitution antar en rättsakt uteslutande, eller åtminstone huvudsakligen, för att uppnå andra mål än de som angetts eller för att kringgå ett förfarande som särskilt föreskrivs i fördraget för att bemöta svårigheter i det enskilda fallet (se domstolens dom av den 12 november 1996 i mål C-84/94, Förenade kungariket mot rådet, REG 1996, s. I-5755, punkt 69 och där angiven rättspraxis).
- 140 I förevarande fall har det redan konstaterats att det inte föreligger någon motsägelse mellan den motivering som lämnats i skrivelsen av den 9 oktober 2006 och den motivering som lämnats i skrivelsen av den 14 december 2006.
- 141 Vidare har kommissionen med rätta framhållit att beslutet att avbryta anbudsinfordran offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* med samma motivering som den som lämnades i skrivelsen av den 9 oktober 2006 (EUT S 198, 2006). Denna motivering har följande lydelse: ”Projektet har annullerats till följd av att inget av de anbud som mottogs uppfyllde de tekniska kraven.”

142 Mot denna bakgrund är det inte möjligt att med anledning av byråns senare beteende dra slutsatsen att det verkliga skälet till att förfarandet avbröts skiljer sig från det som angavs i skrivelsen av den 9 oktober 2006.

143 Av det ovanstående följer att talan ska ogillas såvitt avser sökandens yrkande om ogiltigförklaring av beslutet att avbryta anbudsinfördran.

B — *Yrkandet om skadestånd för den påstådda skadan*

1. *Parternas argument*

144 Sökanden anser att det förhållandet att det ifrågavarande kontraktet inte upphandlades beror på att byrån agerade på ett rättsstridigt sätt, och den anser vidare att byrån orsakade sökanden skada. Denna skada bestod dels i de utgifter som sökanden i onödan lade ut för att utarbeta anbudet, dels i att en del av den nödvändiga utrustningen ställdes till förfogande under 60 dagar. Skadan uppgår till sammanlagt 118 604,58 euro.

145 Byrån har bestritt sökandens argument.

2. Förstainstansrättens bedömning

- ¹⁴⁶ Enligt fast rättspraxis förutsätter gemenskapens utomobligatoriska ansvar enligt artikel 288 andra stycket EG att flera villkor är uppfyllda, nämligen att det agerande som läggs institutionen till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan agerandet och den åberopade skadan (domstolens dom av den 2 juli 1974 i mål 153/73, Holtz & Willemsen mot rådet och kommissionen, REG 1974, s. 675, punkt 7, och förstainstansrättens dom av den 3 februari 2005 i mål T-19/01, Chiquita Brands m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. II-315, punkt 76).
- ¹⁴⁷ Eftersom dessa tre villkor för skadeståndsansvar är kumulativa är det tillräckligt att ett av villkoren inte är uppfyllt för att skadeståndstalan ska ogillas (domstolens dom av den 9 september 1999 i mål C-257/98 P, Lucaccioni mot kommissionen, REG 1999, s. I-5251, punkt 14).
- ¹⁴⁸ I förevarande fall har förstainstansrätten prövat och underkänt samtliga argument som sökanden har gjort gällande för att visa att beslutet att avbryta anbudsinfordran var rättsstridigt (se ovan punkterna 122–143). Sökanden kan således inte med framgång yrka skadestånd på grundval av ett påstående om att detta beslut är rättsstridigt.
- ¹⁴⁹ Vad gäller sökandens argument att byrån tagit orimligt lång tid på sig för att fatta beslutet att avbryta anbudsinfordran och underrätta sökanden om detta, konstaterar förstainstansrätten att enbart det förhållandet att mer än sex månader förflutit mellan den sista begäran om förtydliganden till anbudsgivarna och underrättelsen om beslutet att avbryta anbudsinfordran inte kan anses utgöra ett rättsstridigt beteende från byråns sida.

- 150 Förstainstansrätten konstaterar vidare att det inte kan föreligga något orsakssamband mellan å ena sidan den tid som byrån tagit på sig för att fatta och tillkännage beslutet att avbryta anbudsinfordran och å andra sidan de utgifter som sökanden haft för att utarbeta sitt anbud.
- 151 Av det föregående följer att yrkandet om skadestånd för den påstådda skadan ska ogillas.

C — Yrkandet om editionsföreläggande

- 152 Vad gäller sökandens yrkande om att förstainstansrätten ska förelägga byrån att förete samtliga handlingar som rör det ifrågavarande upphandlingsförfarandet, påpekar förstainstansrätten följande. Enligt rättspraxis ska den part som har framställt yrkandet om att vissa handlingar ska företes tala om vilka handlingar det gäller och tillhandahålla förstainstansrätten åtminstone några upplysningar som bekräftar nyttan av dessa handlingar för genomförandet av förfarandet, detta för att göra det möjligt för förstainstansrätten att avgöra om det är ändamålsenligt för ett väl fungerande förfarande att förordna om företeende av dessa handlingar (domstolens dom av den 17 december 1998 i mål C-185/95 P, Baustahlgewebe mot kommissionen, REG 1998, s. I-8417, punkt 93).
- 153 Till stöd för detta yrkande har sökanden gjort gällande att byrån lämnade allmänna och kortfattade skäl till stöd för sina val och att sökanden hade begärt att byrån skulle förete dessa handlingar, men att denna begäran inte besvarades. Dessutom har sökanden anfört att den har rätt att få kännedom om de skäl som låg till grund för avbrytandet av anbudsinfordran för att kunna försäkra sig om att den upphandlade myndighetens rättsakter är rättsenliga.

- 154 När det för det första gäller det förhållandet att sökanden hade begärt att byrån skulle förete de handlingar som rörde upphandlingsförfarandet men att denna begäran inte besvarades, framhåller förstainstansrätten att detta i sig inte kan styrka nyttan av dessa handlingar för genomförandet av förfarandet.
- 155 När det för det andra gäller sökandens argument enligt vilket byrån hade lämnat allmänna och kortfattade skäl till stöd för sina val, påpekar förstainstansrätten att det ovan i punkterna 123 och 124 har konstaterats att byrån lämnade sökanden en tillräcklig motivering för sitt beslut att avbryta anbudsinfordran. I detta hänseende finner förstainstansrätten att handlingarna i målet innehåller tillräckliga upplysningar, och det framgår för övrigt inte att handlingarna angående upphandlingsförfarandet skulle kunna behövas för att bedöma huruvida den lämnade motiveringen är tillräcklig.
- 156 Vad för det tredje gäller sökandens argument att denne har rätt att få kännedom om de skäl som låg till grund för avbrytandet av anbudsinfordran för att kunna försäkra sig om att den upphandlande myndighetens rättsakter är rättsenliga, konstaterar förstainstansrätten att sökanden inte har anfört några objektiva omständigheter som talar för att det verkliga skälet till att förfarandet avbröts skulle skilja sig från de skäl som angavs i skrivelsen av den 9 oktober 2006 (se ovan punkterna 140–142).
- 157 Förstainstansrätten framhåller härvidlag att ett yrkande om att samtliga handlingar som rör det ifrågakvarande upphandlingsförfarandet ska företes, såsom sökanden har önskat, motsvarar ett yrkande om att byråns interna akt ska företes. Det kan konstateras att när gemenskapsdomstolen granskar ett gemenskapsorgans interna akt för att undersöka huruvida dess beslut har påverkats av andra överväganden än de som har angetts i motiveringen, utgör det en åtgärd för bevisupptagning av undantagskaraktär. En sådan åtgärd förutsätter att omständigheterna runt beslutet ger upphov till allvarliga tvivel om de verkliga skälen, särskilt misstankar om att dessa skäl inte omfattas av målen

i gemenskapsrätten, och att det därmed är fråga om maktmissbruk (se, för ett liknande resonemang, angående beslut av kommissionen, domstolens beslut av den 18 juni 1986 i de förenade målen 142/84 och 156/84, BAT och Reynolds mot kommissionen, REG 1986, s. 1899, punkt 11). Förstainstansrätten konstaterar emellertid att sådana omständigheter inte föreligger i förevarande fall.

158 Det följer av ovanstående att sökanden inte har anfört sådana omständigheter som styrker nyttan av att förete samtliga handlingar rörande upphandlingsförfarandet för genomförande av förfarandet. Förstainstansrätten ogillar således yrkandet om att dessa handlingar ska företes.

Rättegångskostnader

159 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

160 Byrån har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska byråns yrkande bifallas.

161 Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna ska institutioner som har intervenerat i ett mål bära sina rättegångskostnader. Av detta följer att kommissionen ska bära sin rättegångskostnad.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (åttonde avdelningen)

följande:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **Sogelma – Società generale lavori manutenzione appalti Srl ska bära sin rättegångskostnad och ersätta Europeiska byrån för återuppbyggnads rättegångskostnad.**
- 3) **Kommissionen ska bära sin rättegångskostnad.**

Martins Ribeiro

Papasavvas

Dittrich

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 oktober 2008.

E. Coulon

E. Martins Ribeiro

Justitiesekreterare

Ordförande

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser	II - 2778
Bakgrund till tvisten	II - 2779
Förfarandet och parternas yrkanden	II - 2782
Upptagande till sakprövning	II - 2785
A — Huruvida förstainstansrätten är behörig att pröva en talan som väckts med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG mot ett beslut som fattats av byrån	II - 2785
1. Parternas argument	II - 2785
2. Förstainstansrättens bedömning	II - 2787
B — Huruvida det är nödvändigt att först inge ett administrativt klagomål	II - 2793
1. Parternas argument	II - 2793
2. Förstainstansrättens bedömning	II - 2794
C — Huruvida fristen för väckande av talan har iakttagits	II - 2796
1. Parternas argument	II - 2796
2. Förstainstansrättens bedömning	II - 2797
D — Huruvida talan kan upptas till prövning i den del som avser ogiltigförklaringen av beslutet att anordna en ny anbudsinfordran	II - 2800
1. Parternas argument	II - 2800
2. Förstainstansrättens bedömning	II - 2801
E — Huruvida talan kan upptas till sakprövning i den mån sökanden gör gällande DOK ING:s rättigheter	II - 2802
1. Inledande synpunkter	II - 2802
2. Parternas argument	II - 2803
3. Förstainstansrättens bedömning	II - 2804
F — Slutsatser angående talans upptagande till prövning	II - 2806
Prövning i sak	II - 2807
	II - 2823

A — Yrkandet om ogiltigförklaring av beslutet att avbryta anbudsinfordran	II - 2807
1. Parternas argument	II - 2807
a) Den första delgrunden: Otillräcklig motivering	II - 2807
b) Den andra delgrunden: Ologisk och motsägelsefull motivering	II - 2808
2. Förstainstansrättens bedömning	II - 2809
a) Inledande synpunkter	II - 2809
b) Den första delgrunden: Otillräcklig motivering	II - 2811
c) Den andra delgrunden: Ologisk och motsägelsefull motivering	II - 2813
B — Yrkandet om skadestånd för den påstådda skadan	II - 2817
1. Parternas argument	II - 2817
2. Förstainstansrättens bedömning	II - 2818
C — Yrkandet om editionsföreläggande	II - 2819
Rättegångskostnader	II - 2821